

Článok z cirkevného časopisu Korouhhev na Sionu

Dopisy

Z Trenčianskeho seniorátu.

Den 26. septembra 1880, čo nedeľa 18. po sv. tr stal se pro ev. a.v. cirkve Púchovskou Pře památym tím, že se v něm provedlo slavnostné na službu trojjediného Boha posvěcení toho jejího chrámu, který ona od 16 let s mnohou prací a namáhám, s úzkostlivým vzdycháním a těžkou péčí z jedné, z druhé pak strany s patrnými důkazy divotvorné pomoci a milosti Boží, která jí vždy nových a nových dobrodinců vzbudzovala, vystavela v krásnem novogothickém slohu.

Počátek slavnostného výkonu toho učiněn byl srdečným uvítáním milovaného biskupa, Vysocedustojného pána Lud. Gedulyho dne 25. sept. při stanici trenčanské se stránky cirkve trenčanské, pak při přívoze Púchovském ze stránky seniorátu za Váhem, před Váhem pak od šlechtnomyselných, bíleodených panen Púchovských, ktoré krásnym věncem počtily Jeho Vysocedústojnost a konečně před farským stavením od místního duchovního pastýře. Že na všechny vítanky, Jeho vysocedústojnost tak srdečne, jako i dojímave odpověděla, netřeba nám snad při známe výřečnosti, přívětivosti a ludomilnosti jeho ani dodávati. Vúbec zjevení se milovaného arcipastýře spůsobilo jak všude vúbec, tak obzvlášte v Púchove radostné rozechveň míse.

Sám, velevýznamný, slávnostný, zřídkačv cirkvenní výkon vykonáva se, dle ustáleného napred pořádku. Nasledujícím spůsobem: Knežstvo na čele majíc svého biskupa nesoucí Bibli Páně a posvetne cirkvenní nádoby, ubíralo se z farského stavení pod zpěvom nábožné písne „Všickni Jenž skládají“ k ozdobným dveřím chrámovým, kdež útlé nevinné dívče podalo z bíle poduščičky p. biskupovi chrámový klíč, který on opět doručil m. kurátorovi antifonii „otevřetež mi brány spravedlnosti, Halleluja“, na niž odpovědel mi chor, „Tať jest brána Hospodinova, kterouž vchádzají spravedliví, halelujah!“ Pod tímto cháloz zpěvom otevřely se utešené dvěře chrámové a kněžstvo, počtem 9 s biskupem kráčelo přímo k oltáři, kdež zastalo na chvíli, dokud nábožný lid pod zpěvem výš udané pronikavé písne utešený chrám téměř přeplnil. Načež p. superintendet intonoval svým pronikavým hlasem „Postavujme se při oltáři svém Hospodine, Halel.“ A kněžstvo odpovídalo, „Abychom Té hlasite chválili a vypravoli divné skutky Tvé, Halelujah“ zatím předstoupil p. senior před oltář, a intonoval „Nejsvětější“, po odspívání té za pomoc Ducha Svätého prosby vroucí k nebesům zasílající písne dále intonoval senior druhou, k trojjedinému Bohu upravenou píseň: Otče nebeský Bože“ a chor odpovědel: Známe to Pane Bože náš“ atd.

Na to opet senior: „Tentoť jest den, kterýž učinil Hospodin, Hal.“ A chor odpovídá: „A protož radujme se a veselme se v něm, Hal.“ Po čem příležitostná modlitba a přečtení textu, žalmu to 84. Od tohože převedené následovalo. Zatím zazpívá celá cirkve za vedení choru pronikavým spůsobem bez varhan víryplnou píseň „Hrad přepevný jest pán Bůh náš“, při jejíž posledních zvucích vstoupil pán biskup, sprovázený od seniora a súlovského faráře před oltář a držel z textu Skut. Ap.3, 1-9. Svou právě apoštolskou, mocnou, nad meč na obě strany ostrý pronikavější, až do rozdělení duše i ducha dosahující amyšlení i mínění srdce rozeznávající řeč, v níž nám z příkladu od ap. Petra v chrámě jeruzalemském uzdraveného chromého ukázal, že i my dosud v chrámech ev. přijímáme (pomocí služebníku Páně, slovo B. kázání), 1. Zlato víry, 2. Zlato života a 3. Zlato spasení. Po této pak patrný navšech pře početných posluchačích učinivší dojem řeči následovalo samo, v nejužším slova smyslu posvěcení jak celého chrámu vubec, tak i jeho jednotlivých částek jakožto kancele, oltáře, křtitedlnice, varhan a t.d. zvlášte, které završeno bylo vroucí k trojjedinému Bohu zasílanou modlitbou, při níž zvlášte dojímalo odzpeřování – ku každé z Trojice sv. osobě naměřené od posvěcujícího předně, a pak od choru opěťované – nábo. veršíku.

Toto odzpěvování dalo se tak, že pán sup. Nejprv vzdychy své za posvěcující moc zasílal k.p. k Bohu Otci, které dokončil následujícími veršiky: „1. OTČE RAČ TĚ POŽEHNÁNÍ – Na ten chrám vyliti: - Bychom Tobě my potomstvo – Mohli v něm sloužiti :/: Nato následovala prosba k Bohu Synu, po níž opět odzpívání 2., Synu Boží, jenž za lidi – Dal samého sebe, - i nás přes chrám, církev, hroby – Uveď do nebe :/: Pak k Duchu sv. 3. Duchu svatý posvětiž nás – a čiň dobrotivě, ať sme i celé křesťanstvo, Chrám Boha živé :/: A ku konci k celé Trojici svaté obrácené prosby byly následujícím chvalozpěvem ukončeny: a síce 4. Velebná Trojice svatá, - Bože Všemohoucí, Vyslyš vděčně, slyš láskavě – Prosby naše vroucí :/: Zpívaloť se to na melodii písně „Pochváľmež věčného Boha“ a t.d.

Na to konečně zavzněly posvěcené nové varhany svými líbeznými zvuky a sbor proniknutý dojímavým výkonem biskupské posvícny zazpíval ji nyní v spruvodu varhan nadšeně pronikavým hlasem píseň „My všeckni věříme v jednoho Boha,“ při jejímž posledním verši vystoupil místní duchovní správce Dv. P. Ľudv. Žambokrethy na kancel a držel mocné kázání z textu Efez. 2, 19-22, v kterém, po kratičké historii cirkve Púchovské predstavil nám pravým ev. chrámem bytí ten, 1. Jehožgruntovní úhelny kámen jest pán J. Kristus, 2. Jehož zdi z víry Jezu Kr. vybudovány byly, 3. Jehož klenutí činí láska z víry dělající a 4. Jehož naděje jest věže v Hosp. složená. Z tohože sv. místa byl k závírce přečten i pozdravující cirkev Púchovskou list od představenstva jednoty blahočinného ev. spolku Gustav Adolfského, jemuž cirkev Púchovská po Bohu nejvíce co děkovati má, že dožila toho přepamátneho pro ní dne, posvěcení totiž novovystaveného chrámu, v němž jí na vědomí dává, že třebas tělem nemuže býti přítomno v Púchově v den radosti její, duchem je ono předce přítomné želajíc jí Božího požehnání pro chrám a celou církev v jednotlivých její údech k zrustu v evanj. Páně, ve věrnosti víry, v obětovné lásce, a slibujíc jí i na dále dle sil svých pomáhati v potřebách jejích. Na udelené z kancele požehnání zapěl zbožný sbor „Ach zústaň s Tvou milostí“ pod kterou písní vstoupil opět senior před oltář a držel připravujícířeč k požívání sv. Večeře Páně – při níž místní duchovní správce se starešinstvem účast bral -, kterou v posvěceném novém chrámě přívětivo pronikavým hlasem volal účastníky a celý sbor k posvěcení se na službu toho sv. Boha, který mluví k nám: „svatí buďte, nebo já svatý jsem“ a pak s dv. p. farářem trenčanským, který i zpěvavým spůsobem p%revedl posvěcení chleba a vína a přisloužil stařešinstvu Velebnou Večeři Páně.

Načež po odzpívání posledních verš úze započaté písně „Ach zústaň s Tvou milostí“ předstoupil p. Superintendent v spruvodu výše označených dvou assistentu před oltář a intonoval: „Učinil veliké věci s námi Hospodin, Hal.“ A chor odpovídalo: „A protož veselili sme se v něm, Hal.“ Na to následovala od něho odříkaná závěrečná vroucí modlitba, po které intonoval pán Sup. „Utvrd' Bože Otče, co si mezi námi vzdělal“ a kněžstvo odpovídalo „z příbytku svého nad Jeruzalemem“, který velmi dojemný zpěv ukončen byl áronským, od biskupa uděleným zboru požehnáním. Na které následovala píseň: „Chváľtež Boha našeho“, pod kterou se dala obyčejná cirkevní ofera.

Po takto ukončených slávnostných, a jak se nadějeme, velice vzdělavatelných, v nejlepší pořádku a v milém souzvuku vykonaných službách B. následoval od pohostinné cirkve Púchovské pro 180 osob připravený o 3 hodinách oběd, při němž mnoho zdařilých na slávu zeměpána, dustojného biskupa, vrchnosti duchovní a světské, na vznešenou církev Púchovskou a její dobrodincu a pak samého stavitele Mich. Urbaneka, jako nezištného, skušeného a obětovného chrámového stavitele atd. Vynešeno bylo.

Dne 27. V ranních hodinách rozloučil se s námi a cirkvi Púchovskou V. dust. P. biskup ná ze srdce i duše pronikavými slovy, že dni v Púchově zažitě zústanou mu věčné památne i tu i tam v záhrobové vlasti i vtedy, kdyby více neměli sme spatřiti tváře jeho. Slova ta tak mocně dojímala, že i samého pána Služného, ř. Katolíka skoro k slzám pohnula a z úst jeho vynutila protest proti ním se želaním, aby z jary opět mohli sme spatřiti milý obličej jeho.

My pak želajíce velezasloužilému biskupu našemu ještě po dlouhém a blahonosném mezi námi úřadování dožiti radostných dob Simeona, v nichž by oči jeho viděli spasení církve té, a okresu toho, jehož on hodným biskupem je, vzdycháme k Trojjedinému Bohu „aby on utvrdil z příbytku svého nad Jeruzalemem to dílo, které mezi námi vzdělal tak, aby na potom církve púchovské a ostatních církví, jeho správě svěřených údové vzdělávali se, jako kamení živé v chrámech svých v dum duchovní, kněžstvo svaté, k obětování obětí vzácných Bohu skrze Jezukrista (1. Pet. 2,5). Amen.